

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

Magna animi applicatione laborandum in MiŃonibus. Cap. VII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78821](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78821)

CAPVT SEPTIMVM.

Magnâ animi applicatione laborandum in Missionibus.

Totâ animi applicatione in Missionibus vacandum est conuersioni animarum; quia præter orationem, & conuersionem exemplarem, etiam applicatio totalis animi, necessaria est Missionariis, vt citius & copiosius Deo lucentur animas, & conuersæ ac bonæ ad vitam sanctiorem excitentur. Debemus esse, inquit S. Basilus in Moral. Reg. 80. c. 17. *tanquam Dei adiutores, qui solis Deo dignis operibus totos se mancipent pro Ecclesiâ Dei.* Et B. V. Maria l. 4. Reuel. S. Brigit. c. 21. *monuit: Amici Dei non debent attendari in seruitio Dei, sed laborare, vt homo malus, fiat bonus; & homo bonus, veniat ad perfectiora.* Ideo primi nostri Patres, & primi S. Ecclesiæ Pastores, quia totos se applicabant lucris animarum, pauculi numero, innumerabiles conuerterunt. Ego, inquit S. Chrysostomus, h. r. ad pop. fin. hoc cum omni polliceor diligentia, & vobis omnibus spondeo, quod si vos omnes hic præsentis hic habitantium salutem curare volueritis, breui tota nobis corrigetur. Atqui non minima ciuitatis pars est hic: (scilicet in templo congregata pro concione audiendâ) multitudinem minima, sed pietate summa. Dispensemus salutem, sufficiens vnus homo fidei zelo succensus, totum corrigere populum. Cùm verò non vnus tantum, neque duo vel tres, sed tanta sit multitudo, quæ negligentium curam posse attingere, non aliunde, sed per torporem vestrum, non per impotentiam, plures pereunt & labuntur: valde enim absurdum, si pugnam quidem in foro viademus, non accedere, & pugnantem conciliare; quid verò dico pugnam: cùm a sinu cecidisse viderimus, omnes manum porrigere, & pariter erigere studemus; fratrum verò pereuntium curam habebimus nullam?

Porro ex hac applicatione animi ad animas, tria bona sequuntur: Primum, Non querent speciosam conuersionem animarum; ided quia speciosa est, sed potius minus speciosam, verum magis vtilem. Hoc monitum dabat B. M. Magdalena de Pazzis etiam circa res alias 4. par. vitæ c. 33. *Ne curarent facere res magnas in apparentiâ, quia in his dicebat occultari superbiam periculosam animæ, sed quæ fiant magnæ & sublimes per ordinationem earum ad altum finem, rectâ intentione, quia talibus delectatur valde Deus; & sunt abscondita ab aduersario.* Harum rerum è numero sunt, cæteris paribus, doctrinæ Christianæ pueris & rudibus traditio; & confessiones assiduæ, potius quàm speciosæ conciones; conuersio pauperum familiarium, quàm diuitum. Ideo mirum non est, S. P. Ignatium, Professis (etsi, non sub obligatione voti, quam volebat inducere, sed impeditus fuit à P. Bobadilla) id commendatum cupiens, expressè hoc posuit in Regulâ Societatis,

Aa 4

posi-

ardos, bono animo esse iubet; reuertia alia proponit, promittit, (prudenti consilio, vt hominem caperet.) se sine confessione (de qua ad tempus silendum putabat) auxilium allaturum. Tum ille confidenter, quod res erat, edixit: mortem se sibi eâ nocte destinasse; nisi remedium adueniret malo, angustias conscientia sua vltra ferre non posse; si sine confessione reconciliari Deo posset, nihil esse tam durum ac difficile quod recusaret: nihil noui arbutari, dura & aspera pati. Tum quæ ad conscientia carnisicam extinguendam fecisset, prolixè enarrauit. Vt ergo sine peccatorum confessione se iuuari posse speraret, totum se Patri eâ conditione subdidit. Promittit Pater omnino se præstaturum, nec facturum de confessione verbum, si tantum ad pauculos dies obedire vellet. & omnia, quæ præciperet, ex animis facere. Cùm ergo vberâ domum appulisset, petiit à Patre, quid à se fieri vellet. Pater, instruit, inquit, latum conuiuium, lautum epulum, & hospites tuos hilariter habebas. Indigebas videlicet homo marore prostratus animi relaxatione, & maxime nocte illâ decretoriâ. Post epulum idem rursum, Pater, ait, quid vis me facere? Totâ nocte, inquit, Pater, securus dormias, ego cum socio pro te vigilabo, Deumq; precabor. Postridie rediit, petens quid sibi mandatum vellet. Dicit autem ei Pater quædam puncta meditationis, quæ fiduciam & lætitiâ animo adderent, consideranda horis distribuitis: atque ita duxit vnum atque alterum diem: tradidit ei deinde examen accuratum conscientia: Non, inquit, vt conscientis, hæc propono, sed vt scribas peccata tua, & in memoriam reuoces, atque de singulis doleas, quod fecit ac caritate. Denique abduxit eum in syluam, socio longo intervallo subsequente; rogauitq; an bene excussisset animum, an nullum peccati genus intactum reliquisset, & ne quid forte te præterierit aut fugerit, inquit, sciscitabor ex te quadam. Rogauit quidquid horrendum, triste, atrox cogitari poterat per omnium scelerum generâ, donec illud peccatum tangeret, quod ille admiserat, ac confiteri non audebat. Ibi perturbatus miser, & horrore concussus, vltro factus est: Illud, illud (inquit) est triste, infandum, horrendum, quod eloqui non audeo. Tum suaviter & benignè: Atqui, ait Pater, in libris meis grauiora sunt & funestiora; ab hoc alisq; multo atrocioribus te possum absolueri: iam confessus es, nec opus est pluribus, nisi vt dicas cætera quæ scripsisti. Prociidi vir bonus in genua, cætera dixit, ac rite confessus, beneficium absolutionis accepit; domumq; reversus, lætorem vitam duxit, quam paucis annis post eum æternâ ac feliciore commutauit. Dum adhuc viueret, nactus Patris eiusdem alloquendi occasionem: Quantum bonum est, inquit, mi Pater, peccatorum confessio, quam securum me lætumq; reddidit: quam multatritia sum passus, confessionem fugiens; quæ factis euadere potuissem, si conscientia parere voluissem!

positâ in prima Bullâ Iulij 3. quâ confirmat Societatem pag. 33. Puerorum, inquit, ac rudium in christianismo institutionem. In quâ Bulla contineri Societatis Regulam & substantialia Instituti, declarauit Congregatio quinta Generalis, Decreto MS. quinquagesimo nono, impresso verò, quadragésimo quarto, pag. 389. & iterum alio Decreto MS. 74. impresso 38. pag. 408. Et in formula Professionis 4. votorum, promitti Deo voluit pag. 186. c. 3. §. 3. Peculiarem curam, circa puerorum institutionem: immò, vt addit in declaratione huius loci pag. 185. lit. B. ac rudium: vbi etiam explicat, hanc promissionem, non inducere aliam obligationem, quàm reliqua spiritualia exercitia, quæ ad auxilium proximorum adhibentur, cuiusmodi sunt, Confessiones, & Predicationes, in quibus quisque se debet occupare, iuxta rationem obedientia suorum Superiorum. Quod autem (inquit ibidem) de pueris docendis, in voto fit mentio: eâ de causa fit, vt sancta hæc exercitatio peculiari modo sit commendata, & deuotius curetur, propter singulare obsequium, quod Deo per eam in animarum auxilio exhibetur; & quia facilius obliuioni tradi poterat, & in desertudine abire, quàm alia magis speciosa, cuiusmodi, est predicatio &c. in Hispanico est. *Como sonel Predicar.* Et in formula Professionis 3. votorum pag. 188. p. 5. c. 3. §. 6. similiter obligantur Professi ad habendam peculiarem curam, circa puerorum eruditionem. Quâ de re consultus P. Laynez, S. Ignatij socius, & in Generalatu successor, anno 1561. 25. Febr. sic respondit: *Promissio, quæ fit à Professis trium votorum vel quatuor, docendi doctrinam Christianam, non obligat, nisi quando Superior ordinat.* Immo S. Pater & in votis simplicibus coadiutorum formatorum spiritualium posuit, & ab iis, dum ea emittuntur promitti voluit pag. 189. par. 5. c. 4. §. 2. *Peculiarem curam circa puerorum eruditionem.* Vide Nigron. in Reg. 6. commun. n. 13. de prædicatione in plateis. Et Ribadencyra c. 36. pag. 308. de Instit. Soc. Et inter prima monita quæ S. Ignatius dabat mittens aliquos ad noua inchoanda Collegia, ante Constitutiones vulgatas, vnum erat: *Quæque hebdomadâ semel, seu diebus Dominicis, seu quo alio die, Christianam doctrinam Discipulis exponetur; curâq; erit, vt quotidie ex eâ partem memoriter discant.* Quocirca in Exam. c. 4. §. 25. pag. 27. & 3. par. Const. c. 1. §. 20. pag. 100. statuit S. Pater, vt eam nostri omnes discant. Et 4. par. c. 8. §. 6. pag. 148. *Vt studium congruum, in modo tradenda Christiana doctrine, qui sit captus puerorum ac rudium accommodatus, adhibeatur.* Et inter experimenta Nouitiorum posuit in Exam. c. 4. §. 14. pag. 24. *Quintum est, doctrinam Christianam vel aliquam eius partem, pueros & alios rudiores homines publicè vel priuatim, prout occasio se obtulerit, & in Domino commodius visum fuerit, & iuxta personarum proportionem, docere. Et vt ipsi Nouitii explicetur præscripsit. 3. par. c. 1. §. 20. pag. 100. Et vt in scholis tradatur discipulis. 4. par. c. 7. §. 2. pag. 143. & c. 16. §. 2. pag. 171. Et assidue in Ecclesiâ Societatis p.*

236. par. 7. c. 4. §. 6. *vel extra Ecclesiam Societatis, aliu in Ecclesiâ, vel plateis, vel alius locis idem præfetur.* ibidem §. 7.

Et, Rectores eam legere aut docere quadraginta dies debent. 4. par. c. 10. §. 10. pag. 156. hoc est, primâ vice, quâ officium iniierint, vt est explicatum Reg. 3. Rect. p. 91. & Reg. 4. Præp. pag. 71. & can. 15. Cong. 2. pag. 24. Quod si id per se Rector facere non possit, vel non debeat, id munus per alium obire potest, sed non nisi re cum Prouinciali communicatâ, si ille eiusdem sententiæ fuerit. 4. par. c. 10. §. 10. K. pag. 156. Et Cong. 2. Gener. can. 2. pag. 26. explicans 5. par. c. 3. §. 3. lit. B. sic statuit. *Quis Professus quatuor vel trium votorum, post editam Professionem, quibus etiam Coadiutor spiritualis formatus, post sua vota, intra annum per 40. dies continuos vel interpolatos, doctrinâ Christianam pueros atque rudiores personas docere teneatur: Præterea verò hoc tam sanctum exercitium visum est A. R. P. Generali commendandum, ne villo inquam tempore, illius obliuio in nostros animos irreat, cum illud in nostrorum Societatis votorum formulâ complectamur. Curet itaque idem R. P. Generalis, vt nostri frequentius, quem admodum ipsi in Domino visum fuerit expedire, in hoc tam opere exerceantur. Quod etiam can. 14. Cong. 5. commendatur P. Generali pag. 13. Porro Canon. 20. Congregationis seclendæ, ortum habuit ex Ordinatione S. P. N. Ignatij per Traditionem seruata, vt apparet ex Can. 21. Congregationis primæ pag. 10. id ipsum commendantis. *Instituto, inquit, puerorum in doctrinâ Christianâ, præter id quod ad probationem pertinet, valdè commendatur Professus, vt hoc ipsum opus, iuxta litterarum Apostolicarum & Constitutorum rationem, exequantur. Pater quidem noster Ignatius iniunxit, singulis Professis, vt semel per 40. dies id facerent. Quam ipsum Ignatium, post emissam suam Professionem, per 46. dies continuos in nostro templo pueris tradidisse & aliis, scribit oculatus testis Rib. l. 3. vitæ eius c. 2. et si linguam non calleret Italicam, & à Ribadencyra tunc adolescentulo corrigerentur priuatim malè ab eo Italicè expressa; quæ grato animo excipiebat, ne tamen desisteret à tradenda Christiana doctrina, in quâ multos ad lachrymas & confessiones bonas excitabat, vt ibidem scribit. Et c. 3. Ordin. p. 30. anno n. 7. p. 34. inter præscripta Instructori, est, vt per villas & pagos Patres Tertij anni doctrinam Christianam tradant. Quod inuocis tantum faciebat SXauerius, vt dans monita P. Gaspari Batzæo Armuziam ituro, & aliis Patribus pro Indicis Missionibus destinatis, scriptum reliquit apud Turfell. l. 6. c. 12. *Lusitanorum liberos, & seruitia, cæterosq; idiotas, Christianis præceptis erudies, neque hoc munus, quod ad salutem animarum hominumq; beneuolentiam plurimum habet, nomenis, committes alteri. Hinc ortum in Lusitania, quod cura catechismi detur primariis Professis, qui & præcipua Collegia, & Prouinciam cum latude gubernarunt, qui cum suo bacillo non erubescunt***

beſeunt prodire in forum; & comitari pueros doctrinæ Christianæ, & illos deducere ad locum cathedraſiſmi, procedentes ordine cum ſuis vexillis & ſignis, quæ victoribus dantur loco præmij: ut rudis ætas, etiam his modis alliciat ad melius perſcendum capita Christianæ doctrinæ.

Præter doctrinæ Christianæ institutionem, etiam aſſiduitas in Confessionibus, præſertim pauperum, eſt effectus magnæ applicationis animi ad Miſſiones. Quæ de re adferam pios ſenſus P. Ludouici de Ponte, quos in eius vitæ manuſcriptâ Romæ legi, & ex eâ deſcripſi, quibus & alij, & noſtri Patres excitari poſſunt; ad aſſiduitatem in confessionibus, præſertim magnorum peccatorum, ac rudium.

Primo, Confessiones inquit, audire eſt actus heroicus, qui valde placet Deo, quia in hoc actu Confessarius iurat ad reducendas animas ad ſuum Creatorem; & ut eâ reconcilietur; & hoc magis immediatè quàm in alijs.

Secundo, quia ibi exercet opera miſericordiæ ſpiritualis, & ſpiritualiter corporalia. Ibi docet ignorantem, corrigat errantem, condonat iniurias Deo illatas, ſolatur triſtem, orat pro viujs, & dat bona conſilia. Ibi redimit captiuum, & ſoluit è carcere incarcerationum, condonatione peccatorum: veſtit nudum: veſte gratia, dat cibum prout illo opus habet. Et ita puto, bonum Confessarium, inuenturum Dei miſericordiam. Beati miſericordes, quoniam ipſi miſericordiam conſequentur, quia non eſt eleemoſyna quæ hanc adæquat.

Tertio, quia in hoc miniſterio, ſatisfacimus officio, nobis à Deo commendato, ſicut ſacerdotis officium eſt conſpicere Corpus Chriſti Domini, ita eiſmodi eſt officium, poſſe abſolvere & condonare peccata, quia pro vtraque re recipit poteſtatem. Et ita qui habet ſufficientiam & licentiam, quando hoc facit, facit ſuum officium. & qui eſt à Societate, habet hoc ex Inſtituto & obligatione ſuarum Regularum.

Quarto, quia in hoc officio, ſe homo vincit, & multas repugnantias carnis, & eſt cum minori mundi applauſu quàm concionari.

Præter hæc iuuabuntur animæ, ſi iuxta conſilium S. Xaverij datum Patribus Indiæ Miſſionis apud Turſell, lib. 6. c. 12. Poſt tradita diebus Dominicis ac feſtis poſt meridiem, ſidèi Christiana capta, ſeruis & ancillis tradatur quoque ratio orandi animæ, curanda. Eadem ratio in tabellâ præſcriptâ proponatur in templo, ut poteſtas ſit deſcribendi iis qui vti velint. Aliquid etiam temporis pacificatio inimicorum, diſſidentiumq; inter ſe reconciliatio vindicabit. In controuerſis litibusq; tollendis illud inculcandum, plerumque plus impenſa in lites fieri, quàm quæſiti id ſit, de quo litigatur. Intellexit hanc veritatem P. Egidius Gonzalez vir doctrinæ & vitæ ſanctimoniâ clarus, qui ut ſcribitur in Annis Collegij Madridani anno 1596, pag. 502, 503. Omnium poſſit Hispanicarum Provinciarum Pater appellari, in quibus 32. annis: totos, varijs regendi muneribus, Pro-

vincialis; ſepius quoque diuerſarum Provinciarum viſitator, exegerat, incommoda arumnasq; multas ſurgendi ſui muneris cauſâ ſubierat, in tertiâ Congregatione Generali abſens licet, electus aſſiſtens P. Euerardi, affectus iam ætate 64. annorum, 45. in Societate, varijsq; morbis fatigatus, impiger tamen ac ſtrenuus in Madridianum Collegium conceſſit, vbi triennio toto, magno virtutum omnium, humilitatis præſertim ac ſui ipſius deſpicientia exemplo, cæteris præluxit, ad labores verò & confessionum audiendarum aſſiduitatem, tantâ patientiâ, ut iuuenem benè validorum operam æquaret. Admouit ſe à Superiore ſepius, ut aliquid ætatis atque affectu valetudini concederet modicâque aliqua remiſſione animi; laborum contentionem temperaret; reſpondit; nolle ſe ſibi victum gratis exhiberi. Cum in morbum incidit, quo conſumptus eſt; decumbens adhuc, ex ipſo lecto confessiones excipiebat, ut iam morti proximis, atque à mente deſtitutus, confessiones ſibi audire videretur, atque inter mortuis vocibus abſolutionis formam identidem pronunciarer.

Secundum bonum, ex magna animi applicatione ſequetur, toleratio incommodorum in victu, habitatione, laboribus, aliſq; quæ ſolent ingruere tempore Miſſionû. Idèd ad hoc Chriſtus Dominus ſuis Miſſionarijs nomen Paſtorum indidit, quia paſtores multa pati diu noctuque necèſſe eſt cauſâ ouium. Quod ad noſtrum propoſitum ponderat S. Chryſoſtom. hom. 29. in epistolam poſt. med. in morali.

Perpendamus, inquit, ouium paſtores illos, qui in Cappadocum regione ſunt, qualia & quanta pro pecorum ſuorum ſtudijs pariantur. Illi ſepenumero vniuerſum triduum niue obruti perdurant. Dicuntur autem & qui in Lydiâ ſunt, non minora mala ferre, dum integros meſes diſſicilem illam ſolitudinem, peſſimarumq; beſtiarum plenam vagando circumeunt. Si tantum erga pecora diligentia impendunt, paſtores illi, quam, quaſo, excuſationem habebimus, quibus rationales anima concredita ſunt, quod profundum hunc ſomnam dormimus? Respirare enim omnino oportebat: qui eſcere autem omnino & non circumquaque percurrere, innumerisq; etiam mortibus ſeipſos pro ouibus iſtis exponere, id demum non eſt boni Paſtoris. An ignoras gregis huius dignitatem? An illius gratiâ Dominus tuus innumera non fecit? An non poſtremò & ſanguinem ſuum ſudie: Tu verò requiem quaeris? Et quid Paſtoribus iſtis poterit peius eſſe: an non perpendis, quod oues iſtas circumſtant lupi, multò amaricatiores & ſauiiores: An apud temetiſpſum non reputas, quâ mente ſit opus ei, qui talem præfecturam ſit adminiſtraturus? Et homines quidem qui populis præſunt, ſi quando de rebus fortuitis conſulturi ſunt, diebus non contenti, noctes etiam vigilando adhibent, nos verò qui pro ipſo celo certamen habemus, ipſo quoque die dormimus? Quis, quaſo, ab eo nos ſupplicio eripiet, quod iſtis debetur? Si enim corpus trucidandum exponere, ſi innumeras mortes ferre oportebat; nunquid ad hoc munus tanquam ad nundinas currendum erari: Et paulò poſt: Bonus Paſtor, & talis, quidem, qualem Chriſtus vult, cum innumeris

430.

meri potest componi Martyribus: siquidem Martyr semel propter ipsum moritur, hic vero milles propter gregem: si modo talis sit pastor, qualem esse oportet. Talis enim Pastor singulis diebus mori potest, strenuo hic animo opus est. Hoc quia penetrarat P. Gabriel de Logroño vir sanctus, nostræ Societatis, mortuus anno 1612. in Collegio Mexicano: Quoties de nocte audiretur campana nostræ porte, exilibat confestim de lectulo, & anteueriebat lanitoris diligentiam. ab eoq; sciscitabatur, num aliqui infirmus se vocaret: Memor enim erat moniti S. Basilij in Moral. Reg. 80. c. 14. Immo S. Ioannis Apostoli 1. Ioan. 3. 16. Debere nos esse tanquam pastores Oium Christi, qui quancumque tempus postulat, ne animam quidem ponere pro illis dubitent, vt Evangelium illis impertiant. Et, vt ait ibidem c. 16. Tanquam patres & nutrices filiorum, qui ex magnitudine eius que est in Christo charitatis, parati sunt habenti animo communicare illis non solum Euangelium Dei, sed suam etiam ipsorum vitam.

432. Tertium bonum sequetur ex magnâ applicatione animi ad iuuandas animas, conatus eas reddendi perfectissimas. Iste est finis Societatis, non tantum salutem sed etiam perfectionem aliorum impense cum Diuinâ gratiâ querere. vt dicitur Reg. 2. Summ. Medici animarum, inquit S. Nazian. or. 1. scopus est, anima pennas addere, ac mundo eam eripere. Deoq; dare, Diuinamq; imaginem, aut manentem conseruare, aut periclitantem sulcire, aut dilapsam in pristinum statum reuocare, Christumq; per Spiritum S. in pectoris domicilium admittere, atque vt summam dicam, eum qui superioris agminis sit, Deum efficeret, & super supernam beatitudinem ei comparare. Huc Magistra lex tendit, huc exinanita Deitas, huc assumpta caro.

Non satis est ergo beatitudinem conciliare omnibus, etiam S. Nazianzeni iudicio, sed opus est, etiam Diuinam quandam in eas perfectionem inducere.

433. Hoc etiam dicebat B. M. Magdalena de Pazzis 4. par. vitæ c. 1. Non satis est, inquit, tantum desiderare salutem & virtutem animæ aliis, sed etiam vt habeat multa merita: & vt fiat alter Deus per participationem: sed qui non habet inuicem amorem, non facit ista, quia multoties cum deberet iuuare, nocet proximo, tractando cum certâ astutiâ, & verbis affectatis, & sub spe iuuandi illum, querit vt intelligat quod desiderat. Et cap. 8. O quantoperè tibi sunt cari illi, qui non contenti ire per semitam ducentem ad celum, conantur etiam alios conduceret quia boni quod habent, vellent omnes esse participes.

CAPVT OCTAVVM.

Quæ vitanda in adiuuandis animabus.

434. Ita querendum est auxilium animarum, vt duo vitentur extrema: Primum est. Si non sit vniuersalis procuratio salutis omnium, sed par-

tialis, quæ valde offendit, & est occasio malæ suspicionum, præsertim si id fiat cum sexa læmineo. Anima zelo vniuersali ardens, vt dixit in quodam rapto B. M. Magdalena de Pazzis 3. par. vitæ §. octauo die: Sicut Verbum ad dextram Patris quinque vulneribus suis trahit animas beatas ad se, tanquam ad obiectum necessarium beatificum, & in terrâ alias creaturas ad se trahit vt meritum, & tanquam ad obiectum contemplationis: sic anima in memoriam reuocans sibi vulnera Christi à Verbo relicta, trahit ad se quinque istibus amoris, omnes creaturas, desiderando ex charitate accendere omnes amore Verbi, & spargere vbique illum ignem: quem Verbum venit accendere in terrâ.

Tales describit S. Bernardus libr. 4. de Confid. c. 4. Qui vulgus non spernant, sed doceant, diuites non palpant, sed terreat, pauperes non grauent, sed foueant. Hinc S. Iacobus Ep. 2. 5. Nonne Deus elegit pauperes in hoc mundo? Verè enim versamur tanquam oves in medio luporum, ideo præcauendi mali eorum cogitatus. Præcauebuntur autem, si fuerit zelus vniuersalis erga omnes, maxime erga pauperes. Magnum est hoc signum boni zeli. Ideò & Christus Dominus interrogatus à Discipulis Ioannis, inter signa sui aduentus & muneris, dixit: ite renunciate Ioanni: Pauperes Euangelizantur. Matth. 11. 5. græcè est κηρυξ, id est mendic. Mirum ergo non est, primis quibus apertè Christi Natiuitas per Angelos nuntiata fuit, pauperculos pastores fuisse.

Omnes ergo ad Christi rete, sine discrimine alliciendi. Pulchrè id declarauit Deus Pater zelosissimæ S. Catharinæ Senen. in dialogo 146. Rete desiderij sancti, sine dubio accepit omnes, ex quo quia anima famelica mei honoris, non est contenta particulam habere, sed omnes habere peroptat; Bonus habere querit, vt eam adiuuent in suo reti ponere pisces: & vt sibimet quotidie conseruent, & auerant perfectionem: imperfectos verò cordialiter affectuose desiderat, vt boni sint: infideles quoque tenebrosos exoptat vt veniant ad lumen sancti baptismatis. Omnes ergo peroptat habere, cuiuscunque status vel conditionis existant, vt ex eo, quod omnes in me videt, à meâ bonitate creatos, cum iam igniser à charitate, atque pretioso sanguine Iesu Christi Filij mei redemptos.

Simile monitum Christus loco dedit B. M. Magdalene de Pazzis secundo loco inter viginti Regulas ei datas: Procurabis iuxta vires & gratiâ quam tibi dabo, habere tot oculos, quot animas tibi concedam.

Idè inter primas veluti leges à S. Ignatio traditas iis, quos ad noua fundanda Collegia mittebat, vna erat: Diligenter ad sacramenta frequentanda Confessionis atque Communionis, quot quot dabuntur traducetis, & ad ea ministranda promptam ipsi & alacrem operam conferetis. Ita Orland. lib. 11. num. 13.

Didicerat hoc ab Apostolo Paulo, qui tradès formam Missionariis Apostolicis, sic scribit Coloss. 1. 28. Christum annunciamus, corripientes om-